A. D. 1924. N^RUS VI.

CURRENDA

INDICTIO UNIVERSALIS IUBILAEI ANNI SANCTI MILLESIMI NONGENTESIMI VICESIMI QUINTI

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
UNIVERSIS CHRISTIFIDELIBUS PRAESENTES LITTERAS INSPECTURIS
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Infinita Dei misericordia sibi ad exemplum proposita, identidem Ecclesia id consilii persequitur, ut, singulari aliqua via et ratione, ad culpae expiationem vitaeque emendationem homines alliciat ac revocet, qui solent, vel ob voluntatem a fide catholica abalienatem, vel ob segnitatem atque inertiam, usitata salutis adiumenta neglegere, et poenas admissorum vindici Deo pendendas ne cogitant quidem, nedum accurate efficaciterque considerent. Extraordinarium sane eiusmodi ad renovandos animos praesidium vobis, dilecti filii, auspicato afferet *Iubilaeum Magnum,* ex more institutoque maiorum in Alma hac Urbe proximo anno celebrandum; quod nostris nuncupari itidem *Annum Sanctum* consuevisse, quia et sanctissimis initur ducitur absolviturque ritibus et ad sanctitatem morum promovendam tam aptum habetur quam quod maxime.

Iamvero si unquam alias oportuit, at potissimum hodie oportet, ut vos, illud Pauli iterando, moneamus: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis;* quo quidem tempore nullum profecto opportunius commodiusque comparandis unicuique vestrum reconciliationis gratiaeque thesauris reperiatis. Nec dubitare licet quin divino Ecclesia instinctu piacularem hunc annum vertentibus annis, certo quodam intervallo, interiecerit; quippe quae, ut alios ritus — multo quidem ampliore significatione atque efficientia — ab Antiquo Foedere est mutuata salubriter, ita hunc quoque, ad Anni Sabbatici exemplum, in christianos mores induxerit. Maximis enim beneficiis, quae dominicum illud institutum Hebraeis, quinquagesimo quoque anno, afferebat, nonne gratiae praenuntiabantur et significabantur, quas fidelibus per Anni Sancti decursum impetrandas proponimus? Ratio quidem in utrisque haud absimilis, sed hae illis sic praestant, quemadmodum spirituales res terrenis rebus antecellunt. Quod scilicet Hebraei Anno Sabbatico, bonis recuperatis quae in aliorum ius cesserant, „ad possessionem suam“ revertebantur; quod servi „ad familiam pristinam“ sese liberi recipiebant et debitoribus aes alienum condonabatur, id omne apud nos felicius

piaculari anno contingit atque efficitur. Quicumque enim paenitendo Apostolicae Sedis salutaria iussa, Iubilaeo magno vertente, perficiunt, iidem, tum eam, quam peccando amiserant, meritorum donorumque copiam ex integro reparant ac recipiunt, tum de asperrimo Satanae dominatu sic eximuntur ut libertatem repetant *qua Christus nos liberavit*, tum denique poenis omnibus, quas pro culpis vitiisque suis luere debuerant, ob cumulatissima Christi Iesu, B. Mariae Virginis Sanctorumque merita, plene exsolvuntur.

Verum non huc tantummodo — nempe ad animos singulorum expiandos eorumque morbis medendum — Iubilaei Magni producta per annum celebratio pertinet. Hoc enim *tempore accepto*, praeter locorum visitationem sanctissimorum et multiplicatas privatim publiceque pietatis exercitationes, uberrimarum e caelo gratiarum adiumenta plurimum habebunt momenti in excitandos universe ad aliorem sanctitatis gradum animos atque in societatem hominum reparandam. Etenim, ut exlex singulorum licentia in commune vergit detrimentum, ita, singulis ad bonam frugem conversis ad sanctiusque vitae institutum properantibus, consociationem ipsam humanam necesse est emendari arctiusque cum Christo Iesu cohaerere. Quam quidem emendationem utinam eventum hoc, pro praesenti rerum conditione, accelerando afferat. Nam, etiamsi rei catholicae haud exigua accesserint recentiore aetate incrementa, et multitudines — diu multumque expertae, spes melioris status quam sit inanis quamque inquietus exsistat, remoto Deo, animus — religionem ardentius veluti sitire videantur, oportet tamen, et populares et ipsas nationum effrenatas inhumanasque cupiditates, ad evangelicae legis praescripta, cohiberi et homines divina inter se caritate copulari. Est sane intellectu difficile, nisi eiusmodi caritatem — nimium diu, postremi belli causa, consopitam, immo etiam omnino depositam — et cives denuo induant et gubernatorum consilia redoleant, quo pacto fraterna populorum necessitudo et mansura pax redintegretur. Ad hanc profecto singulorum civitatumque pacificationem quantopere annus sacer valeat quantasque habeat opportunitates, vix attingere ac declarare attinet. Quid enim coniungendis inter se hominibus populisque conducibilius, quam ut ingens peregrinorum numerus Romam, in hanc alteram catholicarum gentium patriam, undique confluant, communem Patrem simul conveniant, communem fidem coniunctim profiteantur, ad sanctissimam Eucharistiam, unitatis effectricem, una promiscueque accedant, eumque imbibant augeantque caritatis spiritum, quem praecipuam esse christianorum notam vel sacra Urbis monumenta in memoriam redigant omnium mirificeque suadeant? Qua quidem caritatis perfectione cupimus Nobiscum illae coniungantur Ecclesiae, quas saeculare funestissimumque discidium a Romana Ecclesia distinet: nihil enim Nobis tam gratum tamque suave accidere posset, quam, si non eas quidem universas, at saltem multos ex earum gremio, ad unum Christi ovile redeuntes, peramanter, hac Iubilaei maximi occasione, amplexari filiorumque in numerum carissimorum adscribere. Praeclari optatissimique eiusmodi fructus fore ut ex Anni Sancti celebratione haud postremo loco hauriantur, aliqua profecto spe nitimur. Ad alendam quidem excitandamque popularium pietatem maioremque percipiendam utilitatum copiam summopere utique prodesset, si res ita per Iubilaei cursum peragi ordinarique liceret quemadmodum ante actis aetatibus licuit; at quicquid efficacitatis ex rerum temporumque condicione aut statis ministeriis aut consiliis ad apparanda regundave futura sol-

lemnia initis deesse quoquo modo possit, id benignissimus Deus, rogamus, divitiis copiose suppleat misericordiae suae.

Itaque, cum tanta catholicae rei redemptisque pretioso Iesu Christi Sanguine animis lucra atque emolumenta obventura et prospiciamus et fidenter Nobis spondeamus ac polliceamur, auctorem largitoremque bonorum omnium Deum implorantes, ut coepto huic Nostro favere hominumque voluntates ad paenitendum et singulari hac gratia fruendum allicere velit ac permovere, Romanorum Pontificum decessorum Nostrorum vestigiis insistentes, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium assensu, universale maximumque Iubilaeum in hac sacra Urbe a prima vespera Natalis Domini anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto inchoandum et ad primam vesperam Natalis Domini anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto finiendum, auctoritate omnipotentis Dei, beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, ad ipsius Dei gloriam, ad animarum salutem et catholicae Ecclesiae incrementum, indicimus per has Litteras ac promulgamus, ac pro indicto promulgatoque haberi volumus.

Hoc igitur Anni Sancti decursu, omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui, rite expiati et sacra Synaxi refecti, beatorum et Petri et Pauli et Sancti Ioannis ad Lateranum et Sanctae Mariae Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die, per viginti continuos aut interpolatos dies sive naturales sive ecclesiasticos, idest a primis vesperis unius diei ad integrum subsequentis diei vespertinum crepusculum computandos, si Romae degant cives aut incolae, si vero peregre venerint, per decem saltem eiusmodi dies, pie inviserint et ad mentem Nostram oraverint, plenissimam peccatorum suorum indulgentiam, remissionem ac veniam misericorditer in Domino concedimus atque impertimus. Quaenam autem, dilecti filii, sit in universum mens Romani Pontificis, profecto non ignoratis: at peculiare aliquid hac Iubilaei maximi occasione intendimus, quod vos ipsi Nobiscum impetretis. Pacem dicimus, non tam tabulis inscriptam, quam in animis consignatam, inter populos restituendam, quae, etsi non tam hodie fortasse abest, quam antehac afuit, adhuc tamen remotior, quam pro Nostra et communi exspectatione, videtur. Praecipuum igitur eiusmodi bonum si quidem vos, Urbis incolae advenaeque, solutis a culpa incensisque caritate animis, ad Apostolorum limina imploraveritis, nonne bene sperandum, fore ut Princeps pacis Christus, qui maris Galilaeae fluctus nutu olim sedavit, tandem aliquando suorum misertus, tempestates, quibus tamdiu Europa iactatur, considere sedarique item iubeat? Mens praeterea est Nostra, ut quicumque aut Urbem incolunt aut huc sunt Iubilaei causa peregrinaturi, duplex aliud Dei miserationi negotium instando commendent, quod maximis Nos curis sollicitudinibusque excruciat et religionis interest vehementer: scilicet ut acatholici omnes ad veram Christi Ecclesiam confugiant, et res Palaestinenses sic demum ordinentur et componantur, quemadmodum catholici nominis iura sanctissima postulant. — Quae autem supra servanda ediximus ut plenissima Iubilaei venia lucri fiat, pro iis qui aut morbo aliaque legitima causa in Urbe vel ipso in itinere prohibiti aut morte interim praerepti, praefinitum dierum visitationumque numerum nondum compleverint neve inchoaverint quidem, ita temperamus, ut iidem, a culpis rite absoluti ac sacra Communione refecti, indulgentiae remissionisque iubilaris participes perinde sint, ac si quattuor, quas memoravimus, Basilicas reapse invisissent.

Iam nihil est reliquum, dilecti filii, nisi ut vos amantissime Romam devocemus invitemusque omnes, ut his tantis divinae clementiae thesauris fruamini, quos Sancta Mater Ecclesia vobis lucrandos proponit. In quo ignavos desidesque vos esse dedeceat, quando, per haec potissimum tempora, tam vehementi aviditate, ne salva quidem fide officiique conscientia, ad quaestum terrenarum opum concurritur. Recolitote praeterea, quam magnus, superioribus aetatibus, peregrinorum ex omni ordine numerus in Almam hanc Urbem per Annum Sanctum, diuturnis, laboriosis infestisque plerumque itineribus, convenerint: quos nimirum ab aeternae beatitudinis studio nulla absterruerunt incommoda. Si quid autem molestiae aut iter eiusmodi aut in Urbe mansio pepererit, non modo castigatio haec, paenitentiae spiritu tolerata, ad veniam uberius promerandam adiumento erit, sed multis quoque, iisdemque omne genus, solaciis compensabitur. Urbem enim petituri estis, quam Servator hominum Iesus Christus delegit, ut suae esset religionis centrum et perpetua Vicarii sui sedes: Urbem, inquimus, unde ad vos et doctrinae sanctae et caelestis veniae securi purissimique latices effluunt. Communis heic omnium vestrum Pater, quem vos diligentem diligitis, bene vobis precabitur: heic ad vetustissima hypogea, ad sepulcra Principum Apostolorum, ad conditas gloriosissimorum Martyrum reliquias facilis pietati vestrae aditus: templa, praeterea, patebunt, tot saeculorum decursu in Dei sanctorumque caelitum honorem erecta, ea sane magnificentia eoque artificio, ut in totius orbis admiratione nullo non tempore fuerint atque in posterum futura sint. Quae quidem christianae religionis monumenta si pie, si orando, ut decet, inviseritis, mirum fide quam experrecta quamque inclinata in melius voluntate in regiones quisque vestras redituri estis. Neque enim versari vos Romae oportet, ut cotidiani viatores hospitesque consuevere; immo etiam, profana quaelibet devitantes, paenitentiae spiritu imbuti, a quo tantum horum naturalismus temporum abhorret, et modestiam in vultu, in incessu, in vestibus potissimum praeferentes, id unice quaeritote quemadmodum animarum vestrarum negotia gerendo provehatis. In quo pro certo habemus Episcoporum vestrorum curam diligentiamque haud vobis defuturam esse peregrinantibus: aut enim praeibunt praeeruntque ipsimet agminibus vestris, aut sacerdotes honestissimosque laicos viros praeficient, quibus ducibus res et quam optime ordinetur et quam religiosissime perficiatur.

Ut autem Litterae hae nostrae ad fidelium omnium notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli igitur hominum liceat hanc paginam Nostrae indictionis, promulgationis, concessionis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die undetricessimo mensis maii anno Incarnationis dominicae millesimo nongentesimo vicesimo quarto, Pontificatus Nostri tertio.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

P. CARD. GASPARRI
a Secretis Status.

L. 4000.

Wizytacja kanoniczna
dekanatów: mieleckiego i wielopolskiego.

JE. Najprzew. Ks. Biskup Ordynarjusz dokona wizytacji drugiej części dekanatu mieleckiego w następującym porządku: 15 sierpnia, w piątek po południe, przyjazd do Chorzelowa; 16 i 17 wizytacja w Chorzelowie, 18 w Tuszowie Narodowym, 19 i 20 w Gawłuszowicach, 21 w Jaślanach, 22 i 23 w Padwi Narodowej, 24 i 25 w Baranowie.

Najprzew. Ks. Biskup Sufragan dokona wizytacji dekanatu wielopolskiego w tym porządku: 23 sierpnia, sobota po południu, przyjazd do Nockowej; 24 i 25 wizytacja w Nockowej, 26 w Pstrągowej, 27 i 28 w Wielopolu, 29 i 30 w Łączkach Kucharskich, 31 w Małej, 1 i 2 września w Brzezinach, 3 w Gumniskach.

Wszyscy P. T. Kapłani odmawiać będą we Mszy św. w czasie wizytacji kanonicznej modlitwę: *de Spiritu Sancto,* o ile na to pozwolą Rubryki.

L. 3914.

W sprawie intencyj mszalnych na Małe Seminarjum.

W związku z tutejszym okólnikiem z dnia 28 marca 1924 L. 3527, rozesłanym do wszystkich XX. Proboszczów i Ekspozytów w sprawie zgłaszania się do Kurji Biskupiej po intencje mszalne na rzecz Małego Seminarjum, zawiadamiamy, że wszystkie intencje, jakieśmy posiadali, zostały już rozebrane; skoro tylko otrzymamy nowe, prześlemy bezzwłocznie w odpowiedniej ilości tym P. T. Kapłanom, którzy o ich przysłanie prosili. Zauważamy atoli, że nie wolno aplikować na intencje, które dopiero mają być przesłane, lecz na intencje wyraźnie oznaczone, t. j. po otrzymaniu pisma z Kurji Biskupiej, w którem wyszczególnione będą intencje.

Zarazem oznajmiamy, że Stolica św. przedłużyła na lat pięć reskryptem S. Congr. Concilii z 4 lutego 1924, Nr. 678 przywilej, na mocy którego wolno pobierać stypendja na Msze binowane i na Msze *in festis abrogatis,* byleby pobrane stypendja w całości oddane zostały na Małe Seminarjum.

Zmiany na stanowiskach i urzędach duchownych
za czas od 1 czerwca do 1 sierpnia 1924.

Zamianowany: ks. Walenty Gadowski radcą honorowym Konsystorza Biskupiego; ks. Walenty Wcisło, proboszcz w Nawojowej, dziekanem dekanatu nowosądeckiego. (Poprzedni dziekan, ks. Infułat Dr Alojzy Góralik, zrezygnował z tego urzędu).

Instytuowani: 10 lipca ks. Jan Wielgus na probostwo w Trzęsówce, 22 lipca ks. Andrzej Gołąb na probostwo w Czchowie.

Administratorem w Jaślanach mianowany ks. Florjan Dutkiewicz, administrator w Trzęsówce.

Odznaczeni: ks. Franciszek Baliński, proboszcz w Uściu Solnem i ks. Józef Lasak, proboszcz w Wietrzychowicach, przywilejem *R. et M.;* ks. Władysław

Osmólski, proboszcz w Cerekwi i ks. Władysław Mendrala, ekspozyt w Zabawie, *expositorio canonicali.*

Zmiany w szkołach: ks. Walenty Chrobak, katecheta w gimnazjum w Mielcu, przeniesiony do III gimnazjum w Tarnowie; ks. Dr Wawrzyniec Dudziak, katecheta w gimnazjum w Dębicy, przeznaczony do gimnazjum w Mielcu; ks. Piotr Maciąg, katecheta szkoły PP. Klarysek w St. Sączu, przeznaczony na katechetę Seminarjum naucz. męsk. w Tarnowie, w miejsce ks. Walentego Gadowskiego, który przechodzi na emeryturę; ks. Wojciech Trytek, wikarjusz w Dębicy, do gimnazjum w Dębicy; ks. Antoni Oleksik, wikarjusz w Gawłuszowicach, przeznaczony na katechetę szkoły powszechnej w Szczurowej; ks. Jan Niedojadło, wikarjusz w Nowym Sączu, na katechetę i kapelana klasztoru w St. Sączu.

Ekspozytami zamianowani: ks. Walenty Mróz, ekspozyt z Łukowej, w Przydonicy; ks. Jan Jakubowski, administrator w Jaślanach, ekspozytem w Łukowej; ks. Józef Mastalerz, administrator w Czchowie, ekspozytem w Woli Gołego (parafja Baranów); ks. Leon Pyzikiewicz, wikarjusz w Gręboszowie, ekspozytem w Zalipiu (parafja Gręboszów).

Wikarzy przeniesieni: ks. Franciszek Sulma z Barcic do Nowego Sącza, ks. Jan Jacak z Czarnej do Gawłuszowic, ks. Józef Szułakiewicz z Bochni do Barcic, ks. Edward Pykosz z Mielca do Gromnika, ks. Jan Kozioł z Grybowa do Tymbarku, ks. Apolinary Jagiełka z Tuchowa do Dobrej, ks. Stanisław Tobiasz z Dobrej do Jurkowa, ks. Jan Bibro z Pilzna do Nowego Sącza, ks. Stanisław Kurek z Olesna do Dębicy, ks. Michał Sotowicz z Nawojowej do Olesna, ks. Alojzy Młyniec z Kolbuszowej do Bolesławia, ks. Wojciech Papież z Mszany Dolnej do Nawojowej.

Nowowyświęceni otrzymali posady wikarjuszów: ks. Józef Bocheński w Borzęcinie, ks. Justyn Bulanda w Niedźwiedziu, ks. Franciszek Goc w Pleśnej, ks. Józef Grabowski w Bobowej, ks. Jan Jarosz w Czarnej, ks. Stefan Jaworski w Kolbuszowej, ks. Wojciech Koszyk w Zalasowej, ks. Stanisław Kruczek w Grybowie, ks. Józef Misiak w Bochni, ks. Leon Mucha w Mielcu, ks. Franciszek Szatko w Tuchowie, ks. Roman Ulatowski w Limanowej, ks. Stanisław Wrona w Pilźnie.

Zmarli:

24 kwietnia *ks. Stefan Wierzyński* w Camden N. J. w Ameryce, w 46 roku życia a 26 kapłaństwa; 23 czerwca *ks. Adam Frączkiewicz,* katecheta III gimn. w Tarnowie, w 54 roku życia a 32 roku kapłaństwa. S. pr. a.

R. in p.!

Z KURJI BISKUPIEJ.

W Tarnowie, dnia 1 sierpnia 1924.

† Leon
Biskup

Ks. Roman Sitko
kanclerz

Nakładem Kleru Diecezjalnego. Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie.